

Határozatok Tára

C-74/14. sz. ügy

**„Eturas” UAB és társai
kontra
Lietuvos Respublikos konkurencijos taryba**

(a Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas [Litvánia] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal — Verseny — Kartellek — Összehangolt magatartás — Utazási ajánlatokat tartalmazó közös számítógépes rendszerben részt vevő utazási irodák — Az online utazásfoglalási kedvezmények mértékének automatikus korlátozása — A rendszer fenntartójának az említett korlátozásról szóló üzenete — Összehangolt magatartásnak minősíthető hallgatólagos megállapodás — A megállapodás és az összehangolt magatartás alkotóelemei — A bizonyítékok mérlegelése és a bizonyítás megkövetelt szintje — A tagállamok eljárási autonómiája — A tényleges érvényesülés elve — Az ártatlanság vélelme”

Összefoglaló – A Bíróság ítélete (ötödik tanács), 2016. január 21.

- Kartellek — Összehangolt magatartás — Az összehangolt magatartás fennállásának bizonyítéka — Versenytársak közötti információcsere — Az uniós jogi eljárási részletszabályok hiánya — A nemzeti jog alkalmazása — Feltétel — Az egyenértékűség elvének és a tényleges érvényesülés elvének betartása — Folyamatos versenyellenes magatartás fennállását és időtartamát tanúsító bizonyos valószínűsítő körülményekből és egybeesésekből kikövetkeztetett bizonyíték*
(EUMSZ 101. cikk, (1) bekezdés; 1/2003 rendelet, 2. cikk)
- Kartellek — Összehangolt magatartás — Fogalom — Azon kötelezettséggel összeegyeztethetetlen egyeztetés és együttműködés, hogy minden vállalkozásnak önállóan kell meghatároznia piaci magatartását — Versenytársak közötti információcsere — Az információk piaci magatartás meghatározásához való felhasználásának vélelme*
(EUMSZ 101. cikk, (1) bekezdés)
- Kartellek — Valamely vállalkozás versenyellenes célú találkozónon való részvétele — Nyilvános elhatárolódás nélküli, illetve az illetékes hatóságoknak való bejelentés nélküli hallgatólagos jóváhagyásnak a vállalkozás felelősségének megállapításához elégséges volta*
(EUMSZ 101. cikk, (1) bekezdés)
- Európai uniós jog — Elvek — Alapvető jogok — Az ártatlanság vélelme — Versenyfelügyeleti eljárás — Alkalmazhatóság*
(EUMSZ 101. cikk; az Európai Unió alapjogi chartája, 48. cikk, (1) bekezdés)

5. *Kartellek — Összehangolt magatartás — Versenytársak közötti információcsere — Utazási ajánlatokat tartalmazó informatikai rendszerben részt vevő utazási irodák — A rendszer fenntartójától származó, ezen utazási irodákat az online utazásfoglalásokra alkalmazható kedvezmények automatikus korlátozásáról értesítő üzenet — Az összehangolt magatartásban való részvétel vélelme — Megdöntési lehetőség — A nemzeti jog alkalmazása — Az üzenet pusztá elküldésének bizonyítékkénti, az ártatlanság vélelmének elve miatti, elégtelensége*

(EUMSZ 101. cikk, (1) bekezdés; az Európai Unió alapjogi chartája, 48. cikk, (1) bekezdés)

1. Az uniós versenyjogban az 1/2003 rendelet, noha 2. cikkében kifejezetten a bizonyítási teher megosztását szabályozza, nem tartalmaz speciálisabb eljárási szempontokra vonatkozó rendelkezéseket. E rendelet így nem tartalmaz konkrétan olyan rendelkezést, amely az EUMSZ 101. cikk alkalmazásával járó nemzeti eljárás keretében a bizonyítékok mérlegelését és a bizonyítás megkövetelt szintjét szabályozó elvekről szólna. Ezt a következtetést támasztja alá az 1/2003 rendelet (5) preambulumbekkezdése, amely kifejezetten úgy rendelkezik, hogy ez a rendelet nem érinti a bizonyítás megkövetelt szintjére vonatkozó nemzeti szabályokat.

Az adott területre vonatkozó uniós szabályozás hiányában az ilyen szabályok meghozatala az eljárási autonómia elve alapján az egyes tagállamok belső jogrendjébe tartozik.

Ebben az összefüggésben az azon kérdésre adandó válasz, hogy ha egy olyan információs rendszer fenntartója, amelynek az a rendeltetése, hogy utazási irodák számára lehetővé tegye utazások értékesítését az internetes oldalukon, e gazdasági szereplőknek olyan üzenetet küld, amelyben arról értesíti őket, hogy az e rendszeren keresztül értékesített termékekhez kapcsolódó kedvezményekre ezentúl felső határ vonatkozik, és az üzenet elküldését követően a szóban forgó rendszerben megtörténnek az ezen intézkedés végrehajtásához szükséges technikai módosítások, akkor önmagában ezen üzenet elküldése az adott ügy körülményeinek összességére tekintettel elegendő bizonyítéknak minősíthető-e annak megállapításához, hogy az üzenet címzettjei ismerték annak tartalmát, illetve azt szükségképpen ismerniük kellett, nem következik az „összehangolt magatartás” fogalmából és ahhoz nem is kapcsolódik szervesen. E kérdést ugyanis olyan kérdésnek kell minősíteni, amely a bizonyítékok mérlegeléséhez és a bizonyítás megkövetelt szintjéhez kapcsolódik, és így az eljárási autonómia elve alapján – az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvére is figyelemmel – a nemzeti jog hatálya alá tartozik. A tényleges érvényesülés elvének megfelelően az uniós versenyjog megsértésének bizonyítása nemcsak közvetlen bizonyítékok, hanem valószínűsítő körülmények útján is történhet, feltéve hogy azok objektívek és egybehangzóak.

(vö. 26., 30–37. pont)

2. Lásd a határozat szövegét.

(vö. 27., 33. pont)

3. Lásd a határozat szövegét.

(vö. 28. pont)

4. Lásd a határozat szövegét.

(vö. 38. pont)

5. Az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy ha egy olyan információs rendszer fenntartója, amelynek az a rendeltetése, hogy utazási irodák számára lehetővé tegye utazások egységes foglalási módon történő értékesítését az internetes oldalukon, e gazdasági szereplőknek saját elektronikus levelezőrendszeren keresztül olyan üzenetet küld, amelyben arról értesíti őket, hogy az e

rendszeren keresztül értékesített termékekhez kapcsolódó kedvezményekre ezentúl felső határ vonatkozik, és az üzenet elküldését követően a szóban forgó rendszerben megtörténnek az ezen intézkedés végrehajtásához szükséges technikai módosítások, akkor az említett gazdasági szereplőkről abban az esetben vélelmezhető, hogy a rendszer fenntartója által elküldött üzenetről való tudomásszerzéstől fogva részt vettek az említett rendelkezés értelmében vett összehangolt magatartásban, ha nem határolódtak el nyilvánosan ettől a magatartástól, nem jelentették azt a közigazgatási hatóságoknak, vagy nem terjesztettek elő e vélelem megdöntése céljából más – például a szóban forgó felső határt meghaladó mértékű kedvezmény rendszeres alkalmazására vonatkozó – bizonyítékot.

A kérdést előterjesztő bíróság feladata a bizonyítékok mérlegelésére és a bizonyítás megkövetelt szintjére vonatkozó nemzeti szabályok alapján megvizsgálni, hogy az elé terjesztett körülmények összességére tekintettel egy olyan üzenet elküldése, mint amilyen az alapügyben szerepel, elegendő bizonyítéknak minősülhet-e annak megállapításához, hogy az üzenet címzettjei tudomással bírtak a tartalmáról. Az ártatlanság vélelmével ellentétes, ha a kérdést előterjesztő bíróság arra az álláspontra helyezkedik, miszerint önmagában az üzenet elküldése elegendő bizonyítéknak minősülhet annak megállapításához, hogy az üzenet címzettjei szükségképpen tudomással bírtak a tartalmáról.

(vö. 39., 40., 41., 43–47., 50. pont és a rendelkező rész)